dosarul nr.2-936/2025 /2-25059704-38-2-02052025-1/

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

25 martie 2026 mun. Orhei

Judecătoria Orhei, Sediul Central
în componenţă:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Cristina TROIANOVSCHI
grefier Zinaida LUCHIANOVA BARBU

cu participarea:
reclamantei Galbur Elena, născută la *****, cod personal *****, domiciliată în mun. *****,
reprezentantului reclamantei Galbur Elena, avocat Diana Munteanu, împuternicită în baza mandatului avocațial seria MA nr. 2273415 din 14 martie 2025,
pârâtului *****, născut la *****, cod personal *****, deținut în Penitenciarul nr. 9 Pruncul,
reprezentantul pârâtului *****, avocat Bulbuc Boris, împuternicit în baza mandatului avocațial seria MA nr. 2316876 din 12 septembrie 2025,
în lipsa:
reprezentantului Agenției Teritorială de Asistență socială Centru-Est, Structura teritorială de asistență socială Orhei, care a solicitat examinarea cauzei în lipsă,

examinând în ședință publică, în limba română, cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de reprezentantul reclamantei Galbur Elena, avocat Diana Munteanu împotriva pârâtului *****, intervenient accesoriu Agenția Teritorială de Asistență socială Centru-Est, Structura teritorială de asistență socială Orhei, privind decăderea din drepturile părintești,

c o n s t a t ă:

Argumentele participanților la proces:

La 02 mai 2025, Galbur Elena a depus cerere de chemare în judecată împotriva pârâtului *****, intervenient accesoriu Agenția Teritorială de Asistență socială Centru-Est, Structura teritorială de asistență socială Orhei, privind decăderea din drepturile părintești.

În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că cu pârâtul, *****, a fost în relație de căsătorie. Divorţul a fost înregistrat la data de 12 decembrie 2019. De la viața de familie au doi copii minori: *****, cod personal *****, născut la data de ***** şi *****, cod personal *****, născut la data de *****.

Menționează că în condițiile în care nu a mai fost posibil să formeze o familie, în anul 2019, a înaintat la Judecătoria Orhei o cerere de chemare în judecată privind desfacerea căsătoriei şi stabilirea domiciliului copiilor minori cu mama. Ulterior a înaintat şi acțiune privind încasarea pensiei de întreținere a copiilor minori comuni din contul pârâtului.

Invocă că în consecință, prin hotărârea instanței de judecată domiciliul copiilor minori comuni a fost stabilit cu mama. Tot prin hotărârea instanței de judecată, s-a încasat din contul pârâtului în beneficiul său pensie pentru întreținerea copiilor minori, în cuantum fix de 3 000 lei lunar.

Precizează că după destrămarea familiei şi separarea cu traiul, pârâtul Galbur Vladimir a dispărut din viața copilului şi relația tată-copii, s-a rupt. Mai mult ca atît, a aflat că acesta a comis o infracțiune foarte gravă, omorul unei persoane. Prin sentința emisă de Judecătoria Orhei, sediul Central, pârâtul Galbur Vladimir a fost găsit vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită sancțiune sub formă de închisoare pe un termen de 9 ani.

Specifică că obligația pozitivă impusă de Codul familiei privind întreținerea copilului minor, pârâtul nu o execută. De mai bine de şapte ani de cînd documentul executoriu se află în procedură de executare silită, acesta nu a făcut nici o achitare în contul pensiei de întreținere a copiilor minor, la moment, acumulând o restanță la plata pensie de întreținere a copiilor în cuantum foarte mare. Or, legătura părinte-copil trebuie sa fie una pozitivă şi echilibrata şi să crească progresiv. Copilul are nevoie de un climat familial echilibrat în care să se simtă în siguranță şi să aibă parte de o comunicare eficientă cu părinții săi.

Concretizează că acest lucru este posibil dacă părinții sunt atenți la nevoile copilului, se preocupă de educația lui, sunt afectuoși și participă la evenimentele importante din viața lui. Părintele care nu se implica în educația și creșterea copiilor, manifestă indiferență față de soarta ultimilor. Prin urmare, copiii nu se simt respectați de părinte, ci mai degrabă ignorați şi sunt deranjați de prezența acestuia în viața lor. În aceste circumstanțe nu se construiește nici un fel de relație între un astfel de părinte şi copilul său, pentru că lipsesc interacțiunile dintre ei.

În consecință prin prezenta acțiune, reclamanta Galbur Elena solicită decăderea din drepturile părintești a pârâtului *****, născut la *****,cod personal ***** în privința copiilor minori, *****, cod personal *****, născut la data de ***** şi *****, cod personal *****, născut la data de *****.

La 16 septembrie 2025, reprezentantul pârâtului *****, avocatul Boris Bulbuc, a înaintat referință în care a indicat că cu acțiunea reclamantei nu este de acord și solicită respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată. A susținut că Galbur Vladmir a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (1) Cod penal, la închisoare pe un termen de 9 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

A relatat că termenul de executare a pedepsei sub formă de închisoare, aplicată lui ***** Mihail, a fost calculat din momentul reținerii și deținerii în stare de arest, inclusiv până la extrădare, de la data de 01.10.2020 până la 22.03.2021 și de la 16.12.2021, până la data de 23.03.2022.

Indică că la data de 01.10.2020, pârâtul se afla în custodia statelor de extrădare și executare a hotărârii de judecată și el fizic nu a avut posibilitate reală să contribuie la întreținerea copiilor atât pe perioada extrădării dar și pe perioada detenției sale în Moldova.

Invocă că în cazul în care părintele înregistrează restanțe la plata pensiei alimentare pentru întreținerea copilului minor, urmează ca la caz, aplicarea legislației în vigoare care reglementează un șir de pârghii legale de curmare a acestei inacțiuni. Este necesar de accentuat că eschivarea de la exercitarea obligațiilor părintești include acțiunile sau inacțiunile sistematice ale părinților care pun în pericol sănătatea fizică și psihică a copilului, dezvoltarea lui morală, asigurarea condițiilor de trai și materiale, ce primejduiesc învățătura și instruirea copilului. Apreciind speța sub aspectele invocate, se reține că sancțiunea decăderii din drepturile părintești poate fi aplicată față de părinții care, din culpă gravă, nu-și îndeplinesc obligațiunile față de copii sau fac abuz de drepturile părintești.

Consideră că reclamanta nu a prezentat probe suficiente și pertinente, conform art. 67 Codul familiei, care ar confirma că pârâtul s-a eschivat de la educarea copilului și de la exercitarea obligațiilor părintești, că face abuz de drepturile părintești, ori un alt comportament, prevăzut de lege, care ar constitui temei pentru decăderea din drepturile părintești. Pentru decăderea din drepturile părintești pe motivul eschivării de la plata pensiei de întreținere precum și în alte cazuri, este necesară existența unor probe pertinente care ar demonstra cu certitudine că părintele se eschivează cu rea-credință, inclusiv cu viclenie, de la plata pensiei de întreținere.

Menționează că decăderea din drepturile părintești este cea mai gravă sancțiune din dreptul familiei ce se poate aplica unui părinte pentru greșeli de o gravitate deosebită în exercitarea drepturilor sau îndeplinirea îndatoririlor părintești cu privire la persoana copiilor minori.

Consideră că părinții, adică mama și tatăl formează împreună cu copiii lor un grup natural biparental, coparental și primordial. Acest grup părintesc, este esențial în primul rând ca loc de dezvoltare a copilului minor, chiar dacă, legăturile dintre părinți și copii se întâmplă să fie rupte parțial. De aceea, interesul copilului impune că numai anumite circumstanțe cu totul excepționale să poată duce la o ruptură a legăturii de familie dintre tatăl și copil.

În final, a invocat că nu au fost prezentate dovezi concludente care ar demonstra faptul, că pârâtul ***** cu rea voință se eschivează de la exercitarea obligațiunilor părintești față de copii săi minori. De aceea comportamentul pârâtului nu impune decăderea lui din drepturile părintești asupra copiilor minori și solicită respingerea cererii de chemare în judecată depusă de Galbur Elena împotriva lui ***** privind

decăderea din drepturile părintești în privința copiilor minori ca fiind neîntemeiată./f.d. 59-62/

În ședința de judecată reclamanta Galbur Elena și reprezentantul acesteia, avocatul Diana Munteanu, au susținut acțiunea înaintată și au solicitat admiterea acesteia în sensul formulat. A invocat că necătând la faptul că pârâtul urma să achite pensie de întreținere a copiilor minori, la situația din 02.12.2025, dânsul dispune de o restanța de 4 ani și 4 luni în sumă de 97 632 lei pe un document executoriu și o restanță în mărime de 126 000 lei - pentru al doilea document executoriu. A reiterat că de cel puțin 5 ani pârâtul nu contribuie la creșterea și întreținerea copiilor, această sarcina fiind realizată doar de către reclamantă și soțul actual al acesteia. A specificat că *****nu-l cunoaște pe tatăl biologic, ci, îl recunoaște în calitate de tată pe Josanu Sergiu. A considerat că faptul că pârâtul se află în detenție, se datorează în exclusivitate culpei pârâtului, acest moment nu poate fi interpretat în defavoarea copiilor minori.

Pârâtul Galbur Vladimir în ședința de judecată a declarat că nu este de acord să fie decăzut din drepturile părintești numai din motivul că este condamnat la 9 ani închisoare și nu are posibilitatea să se angajeze în câmpul muncii din motiv că este privat de libertate. A invocat că nu are acces la telefon sau la video conferință ca să poată participa la educarea copiilor săi și nici nu ar dori ca copii să-l viziteze la locul său detenție, ca să nu fie afectați psiho – emoțional. Recunoaște că obligația de întreținere a copiilor este a ambilor părinți, precum și copii au nevoie de prezența ambilor părinți în viața lor, iar neînțelegerile între părinți nu trebuie să influențeze copii. Solicită să nu fie decăzut din drepturile părintești, deoarece, odată ce va fi eliberat din detenție va restitui banii cheltuiți de mama lor, mai mult dorește să fie prezent în viața copiilor și să contribuie la bunăstarea lor. Solicită să fie respinsă acțiunea înaintată de Galbur Elena privind decăderea sa din drepturile părintești.

Reprezentantul pârâtului Galbur Vladimir, avocatul Boris Bulbuc, în ședința de judecată a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată. În esență a explicat că decăderea din drepturile părintești este cea mai gravă sancțiune și cea mai aspră pedeapsă pe care ar putea s-o primească un părinte. Art. 67 Codul familie, enumeră încălcările care stau la baza decăderii din drepturile părintești, însă nu este stipulat că pentru faptul că o persoană este privată de libertate, trebuie să fie decăzută din drepturile părintești. A considerat că ruperea unei legături cu copiii, doar din dorința unui părinte, nu este corectă, deoarece din cele declarate de reclamantă, a făcut concluzia că decăderea din drepturile părintești al tatălui, i-ar ușura ei viața, doarece nu va pleca la penitenciar să ceară permisiunea pentru anumite acțiuni, însă acesta fapt nu este suficient pentru a priva un părinte de drepturi. A considerat că copilul minor ***** va afla oricum, cînd va ajunge la o vîrstă mai mare, faptul cine este tatăl său biologic și instanța de judecată nu poate acoperi acest fapt prin decăderea din drepturile părintești. Faptul că persoana este în detenție nu înseamnă că se eschivează cu rea credință de la obligația de întreținere a copiilor.

Reprezentantul intervenientului accesoriu Agenția Teritorială de Asistență socială Centru-Est, Structura teritorială de asistență socială Orhei, în ședința de judecată, nu s-a prezentat, însă, a solicitat examinarea cauzei în lipsă. Totodată a depus referință, prin care a lăsat la discreția instanței soluționarea cauzei, ținîndu-se cont în exclusivitate de interesul superior al copiilor. /f.d.55/

Fiind audiat martorul Josan Sergiu, în ședința de judecată a declarat că este actualul soț al reclamantei, Galbur Elena. Pe pârâtul *****, nu îl cunoaște, doar cunoaște că dânsul este divorțat de actuala lui soție. Pârâtul nu contribuie cu nimic la creșterea și întreținerea copiilor, aceștia sunt întreținuți în exclusivitate de el și soția sa. Nu cunoaște dacă copilul Marcus are relație cu tatăl său.

Fiind audiat copilul minor, *****, în ședința de judecată a declarat că nu are contact cu tatăl biologic, *****. Nu îl percepe ca pe tată din motiv că a fost absent în viața sa. Cînd era mic era mai mult la bunici. Cînd a mers peste hotare, rămînea cu mama. Tatăl, față de el nu a avut vreodată un comportament brutal, însă, față de mama sa, da. Cunoaște că tatăl său se află în detenție. Are impresie rea de tatăl său, îi este frică de el, nu poate explica în ce constă frica. Fratele său mai mic nu-l cunoaște pe tatăl biologic, era prea mic. Cu tatăl său nu dorește să vorbească, l-a blocat pe toate rețelele de socializare. Relația sa cu actualul soț al mamei este foarte bună, îl învață toate lucrurile, îl percepe ca pe un tată. Susține cererea mamei sale privind decăderea tatălui Galbur Vladimir din drepturile părintești, nu dorește să-l aibă pe tatăl biologic ca tată.

Aprecierile instanței.

Examinând acțiunea, studiind materialele dosarului, apreciind probele administrate și raportându-le per ansamblu, la prevederile legale ce guvernează spețа, instanța de judecată ajunge la concluzia, că acțiunea urmează a fi respinsă, reieșind din următoarele considerente.

Conform art. 239 Cod de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată.

În conformitate cu art. 240 alin. (1) Cod de procedură civilă, la deliberarea hotărîrii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii.

În corespundere cu art. 130 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

În ședința de judecată s-a constatat cu certitudine că reclamanta Galbur Elena a fost în relație de căsătorie cu pârâtul *****. Din căsătorie s-a născut doi copii *****, născut la ***** și *****, născut la *****. /f.d. 14-15/

Prin hotărîrea Judecătoriei Orhei din 11 noiembrie 2019, s-a desfăcut căsătoria între Galbur Elena și *****, s-a determinat domiciliul copiilor minori, ***** și Galbur Vladimr cu reclamanta. /f.d. 10-12/

Iar potrivit documentului executoriu anexat la materialele cauzei reiese că a fost modificată în partea cuantumului pensiei de întreținere, hotărîrea Judecătoriei Orhei din 28 noiembrie 2019, și s-a încasat de la ***** în beneficiul lui Galbur Elena, pensia de întreținere a copiilor minori ***** născut la data de ***** și ***** născut la *****, în mărime de cîte 3000 (trei mii) lei lunar pentru fiecare copil, începând cu data de 26 februarie 2024, pînă la atingerea majoratului de către copii. /f.d.13/

Potrivit adeverinței nr. 308 din 17 februarie 2025, se confirmă faptul că ***** este elev în clasa a X-a ”A”, în cadrul Instituției Publice Liceul Teoretic ”Onisifor Ghibu”/ /f.d.19/

Potrivit confirmării nr. 10 din 12 februarie 2024, reiese că copilul ***** frecventează Instituția publică de educație timpurie nr. 8 din mun. Orhei. Mama Galbur Elena și Josan Serghei se implică activ în dezvoltarea multilaterală a copilului. /f.d.18, 20/

Potrivit certificatului de căsătorie anexat la materialele cauzei, se confirmă că la data de 22 martie 2022, reclamanta Galbur Elena a încheiat căsătoria cu Josanu Sergiu. /f.d.16/

Conform certificatului privind restanța de la plata pensiei alimentare întocmit de către executorul judecătoresc Lilia Colorețcaia, reiese că pârâtul ***** a acumulat o restanță la plata pensiei de întreținere pe marginea documentului executoriu nr. 2-1643/2019 din 28.11.2019, în mărime de 97 632,25 lei și pe marginea documentului executoriu nr. 2-328/2024 din 25.04.2024, în sumă de 120 000 lei. /f.d.89/

Totodată, instanța constată că în temeiul sentinței Judecătoriei Orhei, sediul Central din 23 martie 2022, pârâtul ***** a fost recunoscut vinovat și condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu închisoare pe un termen de 9 ani, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis /f.d. 24-32/.

Potrivit informației nr. 10/G527/25 din 28.07.2025, se confirmă că Galbur Vladimir a solicitat angajarea în câmpul muncii remunerate, în instituția de detenție, însă, i s-a comunicat că nu sunt funcții vacante în gospodăria auxiliară a insituției. /f.d. 44/

Conform art. 3 alin. (1) din Convenţia internaţională cu privire la drepturile copilului din 20 noiembrie 1989, intrată în vigoare pentru Republica Moldova la 25 februarie 1993, în toate deciziile care îi privesc pe copii, fie că sunt luate de instituţii publice sau private de ocrotire socială, de către tribunale, autorităţi administrative sau

de organe legislative, interesele superioare ale copilului trebuie să fie luate în considerare cu prioritate.

Art. 18 alin. (1) al Convenției date stipulează că, statele părți vor depune eforturi pentru asigurarea recunoaşterii principiului potrivit căruia ambii părinţi au o răspundere comună pentru creşterea şi dezvoltarea copilului. Răspunderea pentru creşterea copilului şi asigurarea dezvoltării sale le revine în primul rând părinţilor sau, după caz, reprezentanţilor săi legali. Aceştia trebuie să se conducă înainte de orice după interesul superior al copilului.

Conform art. 52 alin. (1) Codul familiei copilul are dreptul să comunice cu ambii părinţi, cu buneii, fraţii, surorile şi cu celelalte rude. Desfacerea căsătoriei părinţilor, nulitatea ei sau traiul separat al acestora nu afectează drepturile copilului. În cazul cînd părinţii au domiciliul separat, copilul are dreptul să comunice cu fiecare dintre ei.

Conform art. 67 Codul familiei, părinții pot fi decăzuți din drepturile părintești dacă:

a) se eschivează de la exercitarea obligaţiilor părinteşti, inclusiv de la plata pensiei de întreţinere;

b) refuză să ia copilul din maternitate sau dintr-o altă instituţie curativă, educativă, dintr-o instituţie de asistenţă socială sau alta similară;

c) fac abuz de drepturile părinteşti;

d) se comportă cu cruzime faţă de copil, aplicînd violenţa fizică sau psihică, atentează la inviolabilitatea sexuală a copilului;

e) prin comportare amorală, influenţează negativ asupra copilului;

f) suferă de alcoolism cronic sau de narcomanie;

g) au săvîrşit infracţiuni premeditate contra vieţii şi sănătăţii copiilor sau a soţului; precum şi

h) în alte cazuri cînd aceasta o cer interesele copilului.

Art. 60 alin. (1) – (2) Codul familiei stipulează că, părinţii au dreptul şi sînt obligaţi să-şi educe copiii conform propriilor convingeri, indiferent de faptul dacă locuiesc împreună sau separat. (2) Părinţii poartă răspundere pentru dezvoltarea fizică, intelectuală şi spirituală a copiilor şi au prioritate la educaţia lor faţă de oricare alte persoane.

În conformitate cu prevederile art. 68 alin. (1) – (3) Codul familiei, (1) Decăderea din drepturile părinteşti are loc numai pe cale judecătorească. (2) Acțiunea privind decăderea din drepturile părinteşti poate fi pornită de celălalt părinte, tutorele copilului, autoritatea tutelară/teritorială. (3) Cererea privind decăderea din drepturile părintești se examinează cu participarea obligatorie a autorităţii tutelare/teritoriale.

Din conținutul normelor citate reiese că motivul pentru privarea părintelui din drepturile părintești constă în eschivarea acestuia de la exercitarea obligațiilor părintești, eschivarea - presupunînd sustragerea părintelui de la îndeplinirea obligațiilor corespunzătoare.

Astfel, sancțiunea decăderii din drepturile părintești reglementată de Codul familiei, reprezintă cea mai severă măsură în dreptul familiei. Punerea în primejdii a sănătății sau dezvoltării fizice a copilului prin felul de exercitare a drepturilor părintești, prin purtare abuzivă ori prin abateri grave în îndeplinirea îndatoririlor de părinte, este unul din motivele care atrag această sancțiune.

În speţă, ca temei de decădere din drepturile părintești, reclamanta invocă că pârâtul Galbur Vladimir se eschivează de la achitarea pensiei de întreținere a copiilor minori, dar și faptul că ultimul se află în detenție pe motivul comiterii infracțiunii de omor și nu participă la creșterea și educația copiilor.

Astfel, instanța menţionează că pentru decăderea din drepturile părinteşti pe motivul eschivării de la exercitarea obligațiilor părintești, este necesară existenţa unor probe pertinente care ar demonstra cu certitudine că părintele se eschivează cu rea-credinţă de la exercitarea obligaţiilor părinteşti, face abuz de drepturile părintești, ori alt comportament, prevăzut de lege, care ar constitui temei pentru decăderea din drepturile părintești.

Totodată, instanța reține că în speță, sarcina pozitivă de probațiune aparține potrivit dispozițiilor art. 118 alin. (1) CPC, reclamantei, aceasta urmînd să demonstreze prin probe pertinente și admisibile în temeiul art. 121 și art. 122 CPC, precum că pârâtul s-a eschivat de la exercitarea obligațiilor părintești în raport cu copii minori ***** și *****, adică că acesta, deși a dispus de posibilitatea, a refuzat cu rea-credință de la exercitarea obligațiilor părintești.

Respectiv partea ce a inițiat procesul urmează să probeze, că tatăl copilului, deși a dispus de posibilitatea reală, a refuzat cu rea-credință şi cu cunoștință de fapt, de la exercitarea obligațiilor părintești.

Astfel, raportând cele menționate la caz, instanța relevă că nu au fost prezentate probe pertinente și concludente ce ar confirma culpa gravă a pârâtului la neîndeplinirea obligațiilor părintești și nici faptul că acesta este nedemn pentru a fi tatăl copiilor, ***** și *****.

Dimpotrivă, în cadrul ședinței de judecată, pârâtul Galbur Vladimir a prezentat probe care confirmă că dânsul a solicitat administrației Penitenciarului nr. 9 Pruncul unde își ispășește pedeapsa de a-i fi acordat un loc de muncă remunerabil, pentru a putea obține surse financiare ca să întrețină copiii, însă a fost refuzat din lipsa funcțiilor vacante.

În aceste condiții, neexecutarea obligației de plată a pensiei de întreținere nu poate fi calificată drept o eschivare cu rea-credință a pârâtului. Or, pentru a se putea califica reaua credință a pârâtului la obligația de întreținerea copiilor, este necesar să se demonstreze că pârâtul dispune de posibilități reale de a obține venituri sau bunuri din care să execute obligația de întreținere și că, în pofida acestor posibilități, a refuzat în mod intenționat să contribuie la întreținerea copiilor.

Mai mult, pentru a se concluziona că neachitarea pensiei de întreținere este rezultatul unei conduite culpabile a debitorului, urmează a fi verificat dacă au fost

utilizate mecanismele legale disponibile pentru executarea obligației și dacă autoritățile competente au întreprins toate măsurile rezonabile pentru asigurarea posibilității reale a persoanei condamnate de a desfășura activități remunerate. În lipsa unor probe care să confirme că pârâtul a refuzat locuri de muncă oferite sau că a împiedicat în mod deliberat executarea obligației de întreținere, simpla lipsă a veniturilor cauzată de detenție și de imposibilitatea obiectivă de angajare a pârâtului nu poate constitui temei suficient pentru aplicarea sancțiunii decăderii din drepturile părintești.

Prin urmare, restanța la plata pensiei de întreținere reprezintă un element ce trebuie analizat în contextul tuturor circumstanțelor cauzei, însă, în lipsa probei relei-credințe și a unei posibilități reale de executare a obligației, aceasta nu poate fundamenta decăderea din drepturile părintești a părintelui pe acest temei.

În ceea ce privește invocarea de către reclamantă a faptului că pârâtul a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de omor, instanța reține că această circumstanță, deși relevă gravitatea deosebită a faptei comise de către pârât, nu constituie prin ea însăși un temei pentru decăderea din drepturile părintești în mod automat.

Conform art. 67 lit. g) din Codul familiei, părinții pot fi decăzuți din drepturile părintești dacă au săvârșit infracțiuni premeditate contra vieții și sănătății copiilor sau a soțului.

Rezultă că legiuitorul a stabilit în mod expres și limitativ categoria infracțiunilor care pot justifica aplicarea acestei sancțiuni, condiționând-o de existența unei atingeri aduse vieții sau sănătății copilului ori a celuilalt părinte.

În speță, din materialele cauzei rezultă că pârâtul a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art. 145 alin. (1) Cod penal, însă nu s-a constatat și nici nu s-a pretins că victima infracțiunii ar fi fost unul dintre copiii minori ai părților sau reclamanta. Prin urmare, fapta pentru care pârâtul execută pedeapsa pentru comiterea unei infracțiuni, nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 67 din Codul familiei, pentru a fi decăzut.

De asemenea, instanța reține că privarea de drepturile părintești nu reprezintă o consecință a condamnării penale sau o sancțiune aplicată persoanei pentru săvârșirea unei infracțiuni. Aceasta constituie o măsură de protecție a copilului, justificată exclusiv de existența unor împrejurări care demonstrează că menținerea drepturilor părintești este contrară interesului superior al copilului.

Astfel, chiar dacă infracțiunea de omor este una dintre cele mai grave infracțiuni prevăzute de legea penală, gravitatea acesteia nu poate conduce automat la concluzia că persoana condamnată este nedemnă să exercite drepturile și obligațiile părintești. Pentru aplicarea măsurii decăderii este necesară demonstrarea unor acțiuni sau inacțiuni concrete ale părintelui îndreptate împotriva copilului ori a unor împrejurări care să evidențieze că exercitarea în continuare a drepturilor părintești prejudiciază dezvoltarea fizică, psihică, morală sau emoțională a copilului.

Pe când, în prezenta cauză, nu au fost administrate probe care să confirme că pârâtul a exercitat violență asupra copiilor, a atentat la viața ori sănătatea acestora, a manifestat cruzime față de ei sau că a întreprins alte acțiuni care s-ar încadra în temeiurile expres prevăzute de art. 67 Codul familiei.

Dimpotrivă, în cadrul procesului de judecată, pârâtul a argumentat că dorește să participe activ în viața copiilor minori ***** și *****, după ispășirea pedepsei și eliberarea sa din detenție și că va îndeplini toate acțiunile necesare pentru a asigura întreținerea acestora.

În ceea ce privește atitudinea copilului minor ***** față de pârât, instanța reține că acesta a declarat în ședința de judecată că nu comunică cu tatăl său, că l-a blocat pe rețelele de socializare și că nu dorește să mențină relații cu acesta. Totodată, minorul a menționat că are o impresie negativă despre tatăl său și că îi este frică de acesta, fără a putea explica în mod concret motivele acestei temeri.

Cu toate acestea, instanța apreciază că lipsa unei relații apropiate dintre copil și părinte sau sentimentele de supărare, dezamăgire ori resentiment manifestate de copil față de părinte nu constituie, prin ele însele, temeiuri legale pentru decăderea din drepturile părintești. Or, măsura decăderii poate fi dispusă numai în situațiile expres prevăzute de art. 67 din Codul familiei și doar atunci când sunt întrunite circumstanțe care demonstrează existența unei conduite culpabile grave a părintelui în raport cu copilul.

Relevant este faptul că însuși copilul, *****, a declarat că pârâtul nu a manifestat față de el comportamente violente, nu a aplicat violență fizică sau psihică și nu a avut față de acesta o conduită abuzivă. Prin urmare, declarațiile copilului nu confirmă existența unor acțiuni ale pârâtului care s-ar încadra în temeiurile prevăzute de art. 67 din Codul familiei.

Instanța consideră că atitudinea negativă a minorului față de tatăl său este explicabilă prin circumstanțele cauzei, inclusiv prin faptul că pârâtul a fost condamnat pentru săvârșirea unei infracțiuni deosebit de grave și execută o pedeapsă privativă de libertate, situație care a determinat o ruptură firească a relațiilor dintre aceștia și a afectat percepția copilului asupra figurii paterne. Totuși, aceste împrejurări, deși pot justifica emoțional sentimentele minorului, nu sunt suficiente pentru a aplica măsura excepțională a decăderii din drepturile părintești.

Instanța reține că decăderea din drepturile părintești nu poate fi dispusă exclusiv în baza dorinței copilului sau a deteriorării relațiilor afective dintre copil și părinte, în lipsa unor probe care să demonstreze că părintele a săvârșit fapte de o gravitate care fac incompatibilă menținerea statutului său juridic de părinte.

În ce privește celălalt copil, *****, instanța notează că potrivit raportului de evaluare psihologică nr. 32 din 20 februarie 2025, s-a constatat că în urma evaluării copilului s-a evidențiat dezvoltare cognitivă nivel inferior, nu prezintă tulburări afective sau tulburări de comportament, gândirea verbal-logică este de nivel scăzut, nu prezintă dificultăți de relaționare cu adulții sau egalii.

Suplimentar s-a constatat că relația cu mama este caldă, pozitivă, deschisă, mama este figura principală de atașament a copilului. Dna Galbur prezintă abilități parentale de nivel mediu pentru creșterea și educarea copilului.

În ce privește relația cu tata, pe parcursul evaluării copilul nu a avut sentimente de tristețe și îngrijorare atunci când discuta despre tata, întrucât nu înțelege./f.d.65-71/

În acest sens, instanța reține că reclamanta a invocat în cadrul procesului de judecată că minorul ***** nu își cunoaște tatăl biologic și că, în opinia sa, acesta ar putea suferi un șoc emoțional sau ar putea fi traumatizat la momentul în care va afla despre existența tatălui său biologic ori la eventuala reluare a contactului cu acesta după eliberarea din detenție.

Totuși, instanța apreciază că o hotărâre judecătorească privind decăderea din drepturile părintești nu poate fi întemeiată pe riscuri presupuse sau pe eventuale reacții emoționale pe care copilul le-ar putea avea în viitor, ci trebuie să se bazeze pe circumstanțe actuale, certe și demonstrate, care să ateste existența unui pericol real pentru interesul superior al copilului.

Totodată, faptul că minorul nu își cunoaște în prezent tatăl biologic reprezintă o consecință a împrejurărilor familiale existente, însă această circumstanță nu poate conduce, prin ea însăși, la concluzia că menținerea raportului juridic de filiație și a drepturilor părintești ale pârâtului ar fi contrară interesului copilului.

Instanța reține că dreptul copilului de a-și cunoaște originea și de a menține, pe cât este posibil, relații cu ambii părinți constituie un principiu recunoscut atât de legislația națională, cât și de instrumentele internaționale în materia protecției copilului. În consecință, simpla temere că minorul ar putea avea dificultăți emoționale la aflarea identității tatălui său biologic sau la reluarea contactului cu acesta nu reprezintă un temei legal pentru aplicarea celei mai severe măsuri prevăzute de dreptul familiei.

Mai mult, instanța apreciază că faptul decăderii din drepturile părintești ale tatălui Galbur Vladimir, nu neapărat va asigura că minorul nu va afla despre existența tatălui său biologic, mai mult, instanța reiterează că Codul familiei reglementează posibilitatea repunerii în drepturile părintești ale părintelui decăzut în situația în care dispar circumstanțele care au determinat decăderea și dacă aceasta corespunde interesului superior al copilului.

Astfel, chiar și în cazul unei eventuale decăderi, legea nu exclude în mod absolut posibilitatea restabilirii drepturilor părintești, ceea ce demonstrează că acest motiv nu poate fi considerat temei de decădere din drepturile părintești.

În consecință, instanța consideră că împrejurarea invocată de reclamantă reflectă mai degrabă o preocupare privind modul în care copilul va percepe în viitor situația familială existentă, însă aceasta nu reprezintă o circumstanță aptă să justifice aplicarea măsurii excepționale a decăderii din drepturile părintești, în lipsa unor dovezi care să confirme existența unuia dintre temeiurile prevăzute de art. 67 din Codul familiei.

Instanța relevă că decăderea din drepturile părintești este o sancțiune foarte drastică, astfel încât ea trebuie aplicată numai după ce se va constata că alte măsuri luate față de părinți ce nu-și îndeplinesc obligațiile părintești, nu au dat nici un efect.

Or, în situația când Galbur Vladimir nu face abuz de drepturile sale părintești, nu a fost niciodată preîntâmpinat sau amendat contravențional, pedepsit penal pentru comportamentul său față de copil, nu există temei de decădere a pârâtului din drepturile părintești. Însuși faptul că pârâtul nu se află la libertate, nu este un motiv de a fi decăzut.

În speță, instanța apreciază că chiar dacă atitudinea şi comportamentul pârâtului, în calitate de părinte, în raport cu copiii săi minori, nu reprezintă o relație model dintre tată şi copii, însă, cu toate acestea, neexercitarea corespunzătoare a drepturilor părintești trebuie să fie urmată de o anumită gravitate pentru a atrage sancțiunea decăderii din drepturile părintești. Astfel, nu orice atitudine sau comportament necorespunzător al părinților față de copiii săi, are drept consecință sau conduce la decăderea din drepturile părinteşti, iar în speță, nu au fost prezentate probe concludente şi pertinente care ar confirma culpa gravă a tatălui la neîndeplinirea obligațiilor părintești şi nici faptul că acesta este nedemn de a fi tatăl copilului minor, atât timp cât sancțiunea decăderii din drepturile părintești poate fi aplicată doar față de părinții care din culpă gravă, nu-şi îndeplinesc obligațiile față de copii sau fac abuz de drepturile părintești.

Circumstanțele invocate de reclamantă, nu demonstrează eschivarea cu rea-credință a lui Galbur Vladimir de la educația, întreținerea și îngrijirea copiilor și nu constituie un motiv suficient pentru a-l decade din drepturile sale părintești asupra copiilor.

Conform art. art. 7 alin. (1) a Convenției internaționale cu privire la drepturile copilului din 20.11.1989, copilul are dreptul de a-și cunoaște părinții și de a fi crescut de aceștia.

Art. 9 alin. (1) al aceleiași Convenții prevede că statele părți vor veghea ca nici un copil să nu fie separat de părinții săi împotriva voinței lor, cu excepția situației în care autoritățile competente decid, sub rezerva revizuirii judiciare şi în conformitate cu legile si procedurile aplicabile, că această separare este necesară, în interesul superior al copilului.

Conform art. 8 din Legea nr. 370 din 30-11-2023 privind drepturile copilului, fiecare copil are dreptul să locuiască într-o familie, să își cunoască părinții, să beneficieze de grija lor și să coabiteze cu aceștia.

Prin urmare, având în vedere interesul superior al copiilor și lipsa probelor care ar susține pretențiile înaintate de reclamantă privind decăderea din drepturile părintești a pârâtului, instanța de judecată ajunge la concluzia de a respinge acțiunea. Or, pârâtul Galbur Vladimir poate fi decăzut din drepturile părintești în modul prevăzut de lege, iar lipsirea acestuia fără motive temeinic justificate din drepturile părintești asupra copiilor minori ***** și *****, ar constitui în sine lezare a dreptului acestuia la

respectarea vieții private și de familie, garantat de art. 8 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Potrivit jurisprudenţei CtEDO, în cauzele de acest fel, examinarea elementelor care servesc cel mai bine interesele copilului este întotdeauna de o importanţă fundamentală (cauza Johansen împotriva Norvegiei, hotărîrea din 07.08.1996, Culegerea 1996-III, paragraful 64), că interesul copilului trebuie considerat ca fiind primordial şi că doar un comportament deosebit de nedemn poate determina ca o persoană să fie privată de drepturile sale părinteşti în interesul superior al copilului (cauza Gnahore împotriva Franţei, nr. 40.03/98, paragraful 59, CEDO 2000-IX şi Johansen citată anterior, paragraful 78).

Totodată, CtEDO subliniază că acest interes prezintă un dublu aspect (cauza Gnahore, menţionată mai sus, paragraful 59): pe de o parte, să le garanteze copiilor o evoluţie într-un mediu sănătos; pe de altă parte, să menţină legăturile acestora cu familia, cu excepţia cazului în care aceasta s-a arătat a fi nedemn, deoarece distrugerea acestei legături determină ruperea copilului de rădăcinile sale (cauza Maumousseau şi Washington împotriva Franţei, nr. 39.388/05, paragraful 67).

Reieșind din cele expuse, instanța de judecată ajunge la concluzia de a respinge ca fiind neîntemeiată acțiunea înaintată de Galbur Elena împotriva pârâtului Galbur Vladimir, intervenient accesoriu Agenția Teritorială de Asistență socială Centru-Est, Structura teritorială de asistență socială Orhei, privind decăderea din drepturile părinteşti asupra copiilor minori *****, născută la *****, cod personal ***** și ***** născut la data de *****, cod personal *****.

în conformitate cu art. 67, 68 Cod familiei al Republicii Moldova, art. art. 236-241 Cod de Procedură Civilă al Republicii Moldova, instanța de judecată,

h o t ă r ă ş t e

Se respinge ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de reprezentantul reclamantei Galbur Elena, avocat Diana Munteanu împotriva pârâtului Galbur Vladimir, intervenient accesoriu Agenția Teritorială de Asistență socială Centru-Est, Structura teritorială de asistență socială Orhei, privind decăderea din drepturile părintești.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Nord, prin intermediul Judecătoriei Orhei, în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii.

Preşedintele şedinţei, judecător /semnătura/ Cristina TROIANOVSCHI

Copia corespunde originalului Cristina TROIANOVSCHI